

Stehlíková, Eva

Smuteční řeč

Theatralia. 2017, vol. 20, iss. 2, Supplementum, pp. 82-83

ISSN 1803-845X (print); ISSN 2336-4548 (online)

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/138033>

Access Date: 30. 11. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Smuteční řeč

Eva Stehlíková

[přehled odborné činnosti]

Vážená a nám všem drahá Pavlova rodino, vážení kolegové, vážení smuteční hosté,

dovedu si představit, jak bude vypadat budoucí heslo Pavel Klein v teatrologické encyklopedii. Bude tam, že tento talentovaný mladý teatrolog, absolvent divadelní vědy na Filozofické fakultě, který rovněž studoval rusistiku na Pedagogické fakultě, odešel na počátku své slibné kariéry poté, co obhájil dvě disertační práce – v r. 2002 na Filozofické fakultě MU a další, v r. 2006, na Janáčkově akademii múzických umění. Byly obě výtečné, ta druhá dokonce tak vynikající, že komise jednohlasně usoudila, že je rovná práci habilitační a vyzvala Pavla, aby v co možno nejkratší době o habilitaci požádal. V takovém hesle bude nejspíše vyčísleno, že za svůj krátký profesionální život (od r. 1999 do 19. 6. 2007, kdy informační systém zaznamenal jeho poslední vstup) uveřejnil neuvěřitelné množství publikací – spolu s paní profesorkou Kšicovou, která byla jeho učitelkou, oporou i vzorem – to byly čtyři knihy věnované dramatrice a inscenační praxi ruského symbolismu, spolu se Simonou Koryčánkovou dokázali vydat pět dílů manifestů ruského symbolismu. Jeho vlastní studie dosahují třicítky, a to v nich nejsou ještě všechny ty, které jsou právě v tisku. Je to práce, na kterou jiní potřebují dvakrát tolik času, a někteří i celý život. Možná v tom hesle bude, že se speciálně zajímal o modernu, baletní scénografii a vizuální komunikaci vůbec. Ale v tom hesle asi nebude, že měl skutečně výtvarný talent, cit a vkus, který se projevoval ve všem – v hlubokých znalostech výtvarného umění, v návrzích knižní grafiky i interiérů, v jeho pečlivém oblékání, kterým se tolik lišil od svých vrstevníků, i ve způsobu, kterým držel šálek čaje. Steží tam bude, že to byl nesmírně schopný a inspirativní, koncepčně myslící organizátor a výborný pedagog, o jehož náročnosti, laskavosti i citlivosti mohou vyprávět už desítky studentů. A jistě tam nebude, že při vši své křehkosti to byl člověk statečný, což prokázal ve střetnutí se zkorumpovanou mocí, které loni [rok 2006, pozn. red.] spojilo celou jeho generaci. A tak zbudou jen slova, slova, slova a ztratí se to, co jsme měli rádi. Kdepak je

tmavá patka spadající do čela, kde jsou jeho hluboké hnědé oči plné nedefinovatelného smutku, kde je jeho plachý úsměv? Kde je ta noblesa, s jakou se mezi námi pohyboval?

Kdykoli někdo, koho máme rádi, zemře, pocítujeme to jako ztrátu a víme, že také nám zvoní hrana, protože odchod milovaných bytostí i nás umenšuje. Když zemře mladý člověk, pocítujeme navíc všichni – a nejvíce my dříve narození – jakousi hlubokou křivdu. Po dlouhých dnech, kdy jsme zoufale čekali, že zazní telefon a někdo nám řekne, že je to jen omyl, je myslím na čase, abychom se aspoň na chvíli donutili k pokoře a poděkovali za to, že nám bylo dáno jít s Pavlem na této pozemské pouti aspoň krátký čas, abychom jemu poděkovali, že nám byl výborným kamarádem, gentlemanským přítelem, dobrým kolegou a že byl milujícím (a milovaným) synem. Budeme si to pamatovat.

V jednom věnování, které mi napsal do své knihy, jsem včera našla formulaci: uprostřed hledání středu. Doufáme, Pavle, že jsi svůj střed přece jen našel. Sbohem.

